
SEBASTIAN
FITZEK
SUSED
PSYCHOTRILER

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

SEBASTIAN

FITZEK

SUSED

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Der Nachbar,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Verlag Ein Unternehmen
der Droemerschen Verlagsanstalt Th. Knaur GmbH & Co. KG,
Mníchov 2025,
preložila Zuzana Kováčiková.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026, so sídlom Klariská
16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5689. publikácia a 66. zväzok edície Mimo zákona.
Vydanie I.
Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Beáta Beláková
Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Ina Martinová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba Dominik Zentko
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk
:: knihy pre **hodnotnejší** život
info@slovtatran.sk

Kniha bola dohodnutá s agentúrou AVA International GmbH,
Nemecko (www.avainternational.de).

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG
Translation © Zuzana Kováčiková 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1978-5

Venujem Linde,
žene, s ktorou by som sa presťahoval
do ktoréhokoľvek susedstva.

„Šťastný, kto v pokoji smie obrábať zem
a žiť nerušene pre rodinu.
No tak žiť nedokáže ani svätec,
ak sa to prieči zlému susedovi.“

Friedrich Schiller*

* SCHILLER, Friedrich. *Viliam Tell.* Vydavateľstvo Tatran, 1973, 2. vydanie. Preložil Július Lenko.

PROLÓG

Vo väčšine trilerov, ktoré v posledných rokoch prečítal, bolo zlé počasie. Snežilo, fučalo, blýskalo sa a hrmelo v biblickom význame. Akoby sa príroda spolčila s násilníkmi, so sériovými vrahmi a psychopatmi. Ak aj výnimočne svietilo slnko, pálilo až na kosť. Pritom z vlastných skúseností vedel, že k najohavnejším zločinom dochádza, keď je obloha jasne modrá a teploty sú príjemné. Tak ako v tento deň.

Bolo 7:20 ráno. Po tom, čo nováčik, ktorého nikdy predtým nevidel, skontroloval väzňov, šiel sa do jedálne naraňajkovať. Neskôr si ho zavolal Armin, vedúci zmeny na tento týždeň.

Jeho kancelária sa nachádzala na rovnakom poschodí ako cely a nebola zariadená o nič pohodlnejšie než cela, o ktorú sa takmer rok delil s notorickým podpaľačom.

„Tak čo, už bališ?" privítal ho Armin priateľsky. Zuby mal také krivé ako úsmev. V tvári päťdesiatpäťročného dozorcu vedel čítať ako v otvorenej knihe. Keď sa Armin hneval, ovisnuté líca, pripomínajúce gamby nemeckého boxera, mu viseli až po dvojitú bradu. Keď mal dobrú náladu tak ako teraz, doširoka roztvoril oči, až mu nebolo vidieť viečka. Nohavice uniformy nosil vytiahnuté až nad pupok, čo mu vynieslo prezývku Obelix, pritom nebol ani zďaleka taký objemný ako komiksová postava.

No ani ja nie som génius a hovoria mi Einstein iba preto, že som študoval.

Armin ho vyzval, aby si sadol k stolu, za ktorý by mali na blšom trhu záujemcovi zaplatiť, aby si ho odniesol. Doškriabaný, ošúchaný, doska mala farbu riedkej detskej stolice, no

zjavne nezničiteľný, takže Obelix nepochybne odíde do dôchodku skôr ako tá škaredá opacha.

„Čím som si to zaslúžil?“ Einstein zdvihol zrak k zamrežovanému svetlíku, cez ktorý prenikali do chladnej kancelárie hrejivé lúče jesenného slnka. Tiene mreží tvorili na stene kríž. S trochou fantázie by sa vám mohlo zdať, že sedíte v kostole, a nie v kancelárii Ústavu na výkon trestu odňatia slobody vo Frankfurte.

„Neuveríš, ale máš poštu!“ Armin pokrútil hlavou, ako keby mu práve oznámil, že vyhral v lotérii dva milióny.

„Fakt?“ Naozaj ho to prekvapilo. Posledný list dostal tak dávno, že sa naň už ani nepamätal. Nebol typ, ktorý dostáva listy od fanúšikov, aj keď v médiách ho vtedy opísali ako *šialenca so zvodným pohľadom*.

Kriminálnici, ktorí zničili oveľa viac ľudských životov oveľa brutálnejším spôsobom než on, dostávali ľúbostné listy od žien, trpiacich akýmsi telepatickým štokholmským syndrómom. Hoci netvorov, ktorým písali, nikdy osobne nestretli, cítili k nim náklonnosť. Väčšina z nich sa mylne domnievala, že muža, ktorý svoju ženu spútal ostnatým drôtom a potom v opitosti zabudol, kde v záhrade ju zaživa so záhradnou hadicou v priedušnici pochoval, vyliečia svojou láskou, ktorej sa mu v detstve nedostalo. Veľa šťastia.

Armin vstal od stola a podišiel k nemu s listom v ruke. „Budem k tebe úprimný, Einstein. Keď ťa priviezli, nedával som ti ani dva týždne. A ak mám byť ešte úprimnejší, dokonca som si želal, aby ťa ešte skôr podrezali v sprche.“

Einstein prikývol. Tiež si to myslel. Dvanásť rokov. Príliš málo za to, čo urobil.

„Ale pozri na seba teraz. O týždeň si voľný!“

„V pondelok o tomto čase,“ potvrdil. Už po jedenástich rokoch. Vzorným správaním si skrátil trest o dvanásť mesiacov.

„Ako sa cítiš?“

Dobrá otázka.

Vždy si myslel, že sem nepatrí. Mali ho strčiť na psychiatriu

a nie do normálneho väzenia. S najvyšším stupňom stráženia. Na to, že tu absolvoval iba niekoľko hodín terapie, to dopadlo celkom dobre. Samozrejme, nevyliečil sa, ani to nebolo možné. Ale bol dobre nastavený. Reintegrácia pod odborným dohľadom fungovala; vonkajší svet mu síce pripadal cudzí, pochopiteľne, no počas povolených vychádzok sa už aspoň necítil ako mimozemšťan. A čo bolo najdôležitejšie: oľutoval to. Všetko. Hnusilo sa mu, čo im urobil. Tým rodinám. Najmä svojej vlastnej.

No ešte dôležitejšie bolo, že sa hnusil sám sebe.

„Bojím sa," priznal.

Armin pokýval hlavou. „Všetko ostatné by bolo divné. Ale zvládneš to. Dodržiavaj podmienky, pokračuj v terapii, nezabúdaj brať lieky! A nepribližuj sa k deťom v kočíkoch!"

Einstein prikývol. Dlhý čas si myslel, že je beznádejne stratený, no čím viac sa blížil deň jeho prepustenia, s väčšou nádejou hľadel do budúcnosti. Bude žiť sám, niekde na vidieku, ďaleko od ľudí, pre ktorých by mohol predstavovať nebezpečenstvo. Možno v nejakej chate alebo na hausbóte. Bez susedov, s malou záhradou, aby bol sebestačný. Iba on a jeho knihy, až do konca života. Taký bol jeho plán. Mal z neho dobrý pocit. Napĺňal ho niečím, čo sa možno podobalo pocitu radosti zo života.

„Tak teda poďme na to."

Vo väzení sa pošta otvárala v prítomnosti dozorcu, ktorý ju najskôr skontroloval a až potom odovzdal väzňovi. Armin roztrhol obálku. Kontrola listu bez odosielateľa netrvala ani dve sekundy.

„Hm," povedal a podal list ďalej.

Obsahoval iba jedno slovo.

Einsteinovi sa rozšírili oči. Keby ležal na prični u doktorky Paulsenovej a na prste by mal merač pulzu, kontrolka by sa rozblikala na tmavočerveno.

„Nič ma do toho nie je, ale čo to znamená?" spýtal sa Armin.

Einstein sa silene usmial. „Tajné heslo.“ Potom list poskladal.

O tri hodiny neskôr trávil poludňajší odpočinok zasa zatvorený v cele. Jeho spolubývajúci nezaplatil dlh za cigarety a ležal s natrhnutou slezinou na nemocničnom oddelení, takže keď Einstein opäť roztvoril list, nemusel sa obávať jeho zvedavých pohľadov.

Susedia

Modrým perom na snehobielom papieri formátu A5. Stále dookola čítal to jedno slovo, prechádzal po ňom prstom.

Potom podržal list proti svetlu stropnej lampy. Bežný tlačiarenský papier. Stredná hrúbka. Asi šesťdesiatpäť mikrometrov. Teda ideálny. Pre jeho zámer lepší neexistoval, okrem toho, ktorý sa kedysi používal v ihličkových tlačiarňach.

Einstein si vzdychol. Viackrát papier zložil a šikmo priložil.

Potom si ním podrezal žily.

1. KAPITOLA

SARAH

„... odkedy psychopat naposledy zaútočil kyselinou na malé dieťa, je aj napriek rozsiahlemu nasadeniu frankfurtskej polície ešte stále na úteku.“

Ani nie štvrťhodinu predtým, ako mal zvučný hlas rozhlasového moderátora vrhnúť do prítmia lesnej chaty prvý tieň podozrenia, pobozkala Sarah Calauová svoju ospalú dcérku na líce.

„Mami, povieš mi ešte rozprávku?“

Ruby celú cestu prespala a zobudila sa, až keď Sarah pred chatou vypla motor. Hlas trojročného dievčatka znel unavene a malo teplé telíčko, keď ho Sarah zdvihla z autosedačky a preniesla do víkendového domu, zabalené do ockovej obľúbenej čiernej univerzitnej bundy s rukávmi z bielej umelej kože.

„Ale musíš si ju sama vymyslieť, mami,“ žiadala Ruby s jej typickým nežným úsmevom.

Samozrejme, ako inak, poklad môj!

Sarah si v duchu povzdychla.

Hoci zbožňovala, keď sa k nej jej dieťatko túlilo a ešte pred koncom vymyslenej rozprávky jej zaspalo v náručí, veľmi dúfala, že dnes sa bez toho zaobídu.

Jednak preto, že po celom týždni bola úplne vyčerpaná, no hlavne preto, že sa iba ťažko dokázala sústrediť na niečo iné ako na nevyhnutný rozhovor s Ralphom. Ako si má teraz vymyslieť aspoň trochu zmysluplný príbeh?

Obzrela sa cez plece na svojho muža, ktorý práve z kufra kombi vykladal tašky s vecami na víkendový pobyt na chate.

Tuší to?

Napokon, cestou sem nikto z nich takmer neprehovoril.

Určite niečo tuší! Nemôže predsa očakávať, že sa po tej udalosti vrátia k bežnému dennému poriadku.

„Mami, prosím. Iba krátku."

„Pravdaže, zlatko," sľúbila Sarah a nejako sa jej podarilo s Ruby v náručí odomknúť drevené dvere chaty.

Keď vstúpili do svojho útočiska, ako vždy ich privítal zaprášený vzduch a vôňa dreva, ktorá sa jej zdala omnoho čistejšia a príjemnejšia než drahý osviežovač vzduchu v kancelárii vo Westende, kde pracovala ako právnička.

Ruby medzitým zasa zadriemala. Sarah ju uložila na rohovú čalúnenú lavicu pri jedálenskom stole a cez okno v obývačke vyzrela von.

Drevený zrub stál na okraji kopca, ktorý sa mierne zvažoval k priehrade Edersee, vďaka čomu mali z terasy prekrásny výhľad na móla a šíru vodnú plochu.

Sarah nikde inde nenachádzala väčší pokoj, ako keď trávila svoj vzácny voľný čas tu so svojou rodinou.

Za normálnych okolností.

Lenže toto nebol normálny deň. Vôbec nie.

V ich lesnej chate pri jazere, ďaleko od „džungle", ako jej muž nazýval Frankfurt, sa vždy cítila bezpečne. Tie dve hodiny cesty z centra mesta do Waldecku za to stáli. Väčšinou sa jej zlepšila nálada, už keď odbočili z okresnej na nespevnenú cestu. Zvyčajne sa prezliekla ešte v aute. Aj dnes si vymenila svetlý právnický kostým za šortky a tričko už tesne pred cieľom. Rozplietla si vrkoč a rozstrapatila cestičku, aby jej mohli hnedé kučery voľne povievať okolo tváre, keď vystúpi z auta. Napriek zaužívaným rituálom sa však vnútorný pokoj nedostavil.

Možno ho pocítim, keď sa s Ruby ponorím do ríše fantázie.

„Rozprávala som ti už o obrovi, ktorý sa zaľúbil do myšky?"

Ruby ospalo pokrútila malou kučeravou hlávkou.

„Obra sa všetci báli, lebo bol taký veľký. Nemal žiadnych

priateľov a po ničom netúžil viac, ako byť malým. Najlepšie takým malým ako myška," začala rozprávať Sarah. „Jedného dňa prechádzal okolo domu vysokého ako najvyšší strom, ktorý poznáš. Hore na streche v odkvapovom žľabe sedela myš a nevedela zísť dole. Obor sa do nej hneď zaľúbil, ale myška sa ho bála a tenkým hláskom zapišťala: ‚Nechaj ma, prosím. Choď preč!' Pritom jej chcel iba pomôcť."

„Chudák obor," povedala Ruby zívajúc. Sarah ju pohladkala po čele a naznačila Ralphovi, aby pri nosení tašiek toľko nehrmotal.

„Obor dlho rozmýšľal, čo má myške podarovať, aby si získal jej srdce," vymýšľala si Sarah ďalej, netušiac, ako sa bude príbeh vyvíjať. „‚Kvety!' zišlo mu na um. ‚Darujem jej kvety.'" Sarah rozprávala, ako sa obor vydal do lesa, aby tam natrhal veľkú kyticu kvetov. „Keď sa však s kvetmi vrátil k myške na streche a podal jej ich, ešte bojazlivejším piskľavým hláskom prehovorila: ‚Neubližuj mi, prosím ťa!'"

„Prečo sa myška neteší?" spýtala sa Ruby so zatvorenými očami.

„Nuž, obor má ruky veľké ako lopaty bagra. Nenatrhal nimi kvety, ale vytrhal stromy. Nepriniesol jej tulipány, ruže či iskerníky, ale duby, brezy a borovice. A teraz si predstav, ako sa musela myška zľaknúť, keď pred ňou obor zamával veľkými hrubými stromami... Ruby?"

Opäť ju nežne pohladkala po hlave a s úsmevom počúvala jej pravidelný tichý dych.

Aká je krehká, pomyslela si ustarane. Zatiaľ čo sama počas tehotenstva sedemnásť kíl pribrala a odvtedy sa ich nezbavila, Ruby sa jej zdala každým dňom chudšia.

„Už zasa zaspala." Pozrela na manžela, ktorý ukladal zásoby potravín do skriniek malej kuchynskej linky.

Vrhol na Sarah kritický pohľad.

„Čo?"

„Myslím si, že by sme jej nemali rozprávať také nezmysly. Ešte im uverí."

MY jej nič nerozprávame! mala na jazyku. Iba ona Ruby čítala alebo rozprávala vymyslené príbehy. V poslednom čase by sa dalo považovať za zázrak, ak Ralph počas pracovného týždňa vôbec prišiel domov. Čoraz častejšie po práci prespával v nemocnici alebo vo svojej ordinácii.

Sarah potlačila hnev. Na nevyhnutnú výmenu názorov ešte nebola pripravená. Možno sa na to nebude cítiť celý víkend.

Bol to hlúpy nápad, chcieť sa s Ralphom porozprávať práve tu, pomyslela si. Dúfala, že na chate nájde silu, no nepomyslela na to, že by tým mohla otráviť posledné miesto, kde sa cíti dobre. Jediné miesto, kde ju neprenasledovali nočné mory. Sny, ktoré boli ako dokumentárne spracovanie skutočných kriminálnych prípadov, a práve preto boli také desivé. Stále znova a znova v nich prežívala jarný deň, keď zabila bezbranné dieťa...

2. KAPITOLA

Sen, v ktorom má štyri roky, sa začína vždy tým, ako cez kľúčovú dierku pozerá zo svojej detskej izby na chodbu, aby zistila, či ju ocko počuje a vyslobodí.

„Ššš, Leon. Všetko je v poriadku," hovorí svojmu mladšiemu jedenásťmesačnému bračekovi, hoci nevie, ako ho má utíšiť bez mlieka či kaše. Do kuchyne sa nedostane, pretože ocko z nejakého dôvodu zamkol dvere, čo nikdy predtým neurobil. Možno sa bál, že ho budú vyrušovať. Má súkromnú fyzioterapiu (toto slovo sa naučila vysloviť až oveľa neskôr), ktorá je dôležitá pre jeho zdravie, a po práci vo firme má málo času. Povedal jej, aby bola tých dvadsať minút dobrá a správala sa ako veľká sestra, čo pravdepodobne zahŕňalo, že má Leona utíšiť. On sa však nie a nie upokojiť. Dokonca sa rozkričal ešte hlasnejšie. Kričal aj po tom, čo mu dala cukrík, ktorý po dlhom hľadaní našla v miske na písacom stole. Chvíľu ho cmúľal a potom ho prehltol.

O štyri dni zomrel.

Keď sa rodičia vrátili z nemocnice s prázdnou autosedačkou a ešte prázdnejšími pohľadmi, spýtali sa Sarah, či dala Leonovi niečo zjesť.

„Iba cukrík," odvetila. „Aby prestal plakať!"

Nebol to však cukrík, ale gombíková batéria. Plochý článok, aké sa vkladajú do diaľkových ovládačov či osobných váh. Zasekla sa mu v pažeráku. Nanešťastie tak, že mohol bez problémov dýchať, čo sa mu stalo osudným. V opačnom prípade by cudzie teleso v jeho tele pravdepodobne objavili skôr. Takto

sa však do vlhkej sliznice uvoľnili leptavé hydroxidové ióny, prenikli cez pažerák až k srdcovnici, kde spôsobili nekontrolované krvácanie. Keď rodičia vzali Leona k lekárovi, pretože po fáze nechutenstva neprestával vracať, bolo už neskoro.

„Nie je to tvoja vina," vraveli jej so slzami v očiach pred pohrebom, počas neho aj po ňom. „Gombíkové batérie nemajú v detskej izbe čo hľadať. Mali sme dávať lepší pozor!"

No čím viac si to rodičia vyčítali, tým menej im Sarah verila. Vedela totiž, že obyčajný cukrík nevyzerá ako strieborný gombík. Rozmýšľala, či ho má aj tak Leonovi dať, a urobila fatálne rozhodnutie. Len aby už konečne prestal kričať.

Ešte aj dnes, po toľkých rokoch, keď sa budila spotená, pretože sa jej snívalo o mŕtvom bratovi, to bolelo ako otvorená rana. Bola to jej vina. Ona ho otrávila. Pretože chcela sama vyriešiť problém, na ktorý však v štyroch rokoch ešte nestačila. A zlyhala tým najhorším spôsobom, akým mohla. Jej terapeutka Elke Reinersová to považovala za príčinu jej monofóbie. Strachu z osamelosti, z absencie silného partnera, ktorý by v prípade potreby urobil správne rozhodnutie.

Ako Ralph.

Teraz však pri ňom nemala známy pocit bezpečia. A nebolo to preto, lebo sa mu chystala povedať, že takto to ďalej nejde. Zvlášť nie po tom, čo sa mu nad Ruby pošmykla ruka.

Pošmykla.

Také veľmi zľahčujúce slovo. Pasívne a náhodné. Neúmyselné. Pritom facka sadla úplne presne. Sarah sa zdalo, že na Rubinom líci stále vidí odtlačok jeho ruky, no zrejme si to iba namýšľala.

Za to, že sa cítila tak zle, mohol aj incident na diaľničnej pumpe. Blonďavý vodič špinavej dodávky, stojaci pri ďalšom čerpacom stojane, si zvláštnym pohľadom prezeral ich dcéru, ktorá vystúpila spolu s nimi, aby si rozhýbala nohy. Keď sa Sarah po zaplatení vrátila, civel na ňu so zmesou strachu a agresie. V spätnom zrkadle bol muž čoraz menší a jej úzkosť čoraz väčšia.

Teraz, o polhodinu neskôr, sa opäť strhla, keď Ralph zapol kuchynské rádio a moderátor dokončil vetu, ktorá sa hrozivo hodila k jej znepokojujúcej spomienke:

„... odkedy psychopat naposledy zaútočil kyselinou na malé dieťa, je aj napriek rozsiahlemu nasadeniu frankfurtskej polície ešte stále na úteku. Sadistický vrah vyhľadáva mladých rodičov, rodiny, ktorým nedopraje ich šťastie," pokračoval moderátor vo svojej bulvárnej správe.

Sarah pozrela na Ruby, ktorá s pootvorenými ústami spala na lavici. Tak hlboko a tuho, že by chatu mohli zbúrať okolo nej a nezobudila by sa. Ruku mala pod bradou, obľúbeného plyšového draka na bruchu.

„Je to už štvrtý prípad, ktorý sa krutosťou dá sotva prekonať..."

Zvučný hlas stíchol a vonku pred dverami niečo zapraskalo, ako keď sa hrubý konár zlomí pod váhou ťažkej mužskej čižmy.

3. KAPITOLA

Sarah sa otočila. „Hej, chcela som si správy vypočuť dokonca," vytkla Ralphovi, keď vypol rádio. Ten prípad sa jej týkal ako matky aj ako právničky.

„Tie morbídne sprostosti?"

Ralph Calau mal nezameniteľný hlboký, chrapľavý hlas, ktorý ju na ňom uchvátil ako prvý. Pred desiatimi rokmi, keď v spoločnej psychiatrickej ambulancii prijímal svojich prvých pacientov. Dnes už jeho tmavé vlasy neboli také husté, čo mu však vôbec neubralo na príťažlivosti. Tak ako ani rázštep čeľuste a podnebia, zamaskovaný výrazným osemdňovým strniskom. Trhlinou, ktorá sa tiahla v tvare písmena ypsilon od hornej pery k nosu, musel v detstve trpieť viac, ako dnes priznával. Ruby po ňom tú anomáliu zdedila, no v omnoho jemnejšej forme. Zatiaľ čo u nej vyzerala ako tenučká jazva, Ralph musel v mladosti podstúpiť niekoľko operácií. Dnes bol aj jeho rázštep sotva badateľný. Niekedy si zámerne oholil fúzy, napríklad keď ho ako súdneho znalca predvolali pred súd, aby sa vyjadril k trestnej zodpovednosti páchateľov násilných trestných činov. „Chyba", pre ktorú ho v detstve šikanovali, mu dnes vo veku štyridsaťjeden rokov bola užitočná. Dodávala jeho inak súmernej tvári sebavedomý výraz, ktorý najlepšia priateľka Sarah nazvala „opovážlivý". A nielen Marion Reinersová považovala Ralpha za príťažlivého. Kedykoľvek ho Sarah navštívila v ambulancii, mohla si v očiach recepčnej prečítať: *Prečo si doktor vybral práve ju? Mohol mať predsa omnoho lepšiu!*

„Lepšia" pravdepodobne znamenalo chudšia, vytrénovanejšia a mladšia.

„To nie sú správy," reagoval na jej prosbu, aby rádio znova zapol. „To je perverzná zábava pod nadpisom..."

„... nahé a rozsekané," dokončila Sarah jeden z jeho obľúbených výrokov, ktorý sa týkal senzáciechtivosti v médiách. Ako psychiater a súdny znalec, vyšetrujúci aj potenciálnych vrahov, násilníkov a sexuálnych delikventov, vnímal veľmi citlivo mediálne informácie o týchto „pacientoch". Sarah ako trestná právnička, samozrejme, vedela, že práve najodpornejší páchatelia majú veľmi komplexnú minulosť, ktorú nie je možné zhrnúť do strhujúcej dvadsaťslovnej správy. Dôkazom toho bol aj prípad, ktorým sa obaja zaoberali. Ona ako obhajkyňa, on ako súdny znalec. Verejnosť z neho poznala iba palcový titulok:

Otec utrlasol bábätko na smrť – námletka!

Klient sa Sarah naozaj priznal, že zdvihol svojho dvojmesačného synčeka z postieľky a utriasol ho na smrť.

„Myslel som si, že nedýcha. Nehýbal sa a bol studený, prepadol som panike. Chcel som ho oživiť, zachrániť. Preto som ním triasol!"

Človek, ktorý nebol v súdnej sieni, by to zrejme považoval za lož. Kto však videl zlomeného, na zvyšok života potrestaného otca, ktorý už nikdy nebude šťastný, vedel, že hovorí pravdu, a trest je zbytočný.

Z myšlienok ju vytrhlo ďalšie zapraskanie.

Pozrela k dverám. Zvyčajne ich zamykala až pred spaním, aj to proti svojej vôli. Nenávidela zamknuté priestory. Teraz požiadala Ralpha, aby zasunul závoru.

„Čo to bolo?" spýtala sa ho.

Bežné zvuky prírody? *Alebo kroky?*

„Neboj sa," povedal a usmial sa na ňu. To v nej automaticky vyvolalo potrebu pritúliť sa k nemu. Vzápätí ju ten reflex – „úbohý zajko potrebuje pevné rameno, o ktoré sa oprie" –, nahneval. Túto emóciu dnes naozaj nepotrebovala.

Zaumienila si predsa, že sa s ním otvorene porozpráva.

Nech to stojí, čo to stojí.

„Si nervózna z toho chlapa na pumpe?“ spýtal sa Ralph.

Z neho a z hádky, ktorá nás čaká.

Normálne by sa nevraživým výrazom cudzieho človeka tak dlho nezaoberala, no dnes bola precitlivená. Dnes totiž chcela Ralphovi povedať, čo cíti a čo ju trápi. A najmä, že takto ich manželstvo nemôže ďalej fungovať. Jeho neustála neprítomnosť, odkedy popri svojej súkromnej ambulancii pracoval aj ako vedúci psychiatrie v nemocnici Schlosspark. No predovšetkým jeho výbušnosť, náhle zmeny nálad, ktoré možno pramenili z prepracovania. Zmena nastala po narodení Ruby. Nedostatok spánku, chýbajúca telesná blízkosť, časté detské choroby – asi toho bolo na neho priveľa. Takmer vôbec nebol doma, a ak aj prišiel, tak pôsobil duchom neprítomne. Výnimkou boli situácie, keď na ňu kričal aj pre najmenšiu maličkosť. Aj to by ešte zniesla. Kritický moment nastal, keď dal Ruby facku za to, že pri jedálenskom stole vyliala pomarančový džús na jeho oblek.

Jej rozhodnutie bolo pevné, potrebovala pauzu, aj keby to znamenalo, že sa znovu prejaví jej monofóbia. Preventívne začala opäť chodiť na terapiu k Marioninej matke Elke a užívať Cipralex proti strachu z osamelosti. Zvládne to.

Musím mu to iba povedať...

„Ralph, prosím ťa, počúvaj ma!“

„Áno?“

Spýtavo na ňu pozrel a bolo to tu zasa. Sotva badateľne mu zašklbalo pravým viečkom, čo mala na ňom vždy veľmi rada. Možno nie samotné šklbanie ako skôr to, čo znamenalo: jeho neistotu, ktorej sa napriek svojej pôsobivej kariére nikdy úplne nezbavil.

„Zlatko, ver mi, tu sme v bezpečí,“ upokojoval ju, netušiac, že s ním nechce hovoriť o bulvárnom spravodajstve. Pozrel na Ruby.

„Kočíkový vrah je od nás ďaleko.“

Proti svojej vôli sa usmiala. „Prestaň ma provokovať."

„V akom zmysle?" zatváril sa nechápavo. Vedel rovnako dobre ako ona, že z právneho hľadiska nie je páchateľ „vrahom". Žiadne z bábätiek zatiaľ nezomrelo.

„Podľa trestného práva sa dopúšťa ťažkého alebo nebezpečného ublíženia na zdraví," vysvetlila mu, vedome odďaľujúc nepríjemný rozhovor obchádzkou cez oblasť, v ktorej sa cítila istá. „Keby prípad pridelili prokurátorke Ippenovej, určite by vychádzala z pokusu o vraždu. Je predsa veľmi pravdepodobné, že kyselina, ktorou bábätká postriekal, ich mohla usmrtiť. Zároveň je sporné, či dojča vôbec možno zákerne zavraždiť, keďže podľa definície je bezbranné. V každom prípade, hľadaný nie je *kočíkový vrah*, ako ho nazývajú médiá, ale nanajvýš *kočíkový útočník*, ibaže to už v bulvárnej tlači neznie tak dobre."

Zvedavo a provokatívne si ju premeral. „Stavím sa, že by si ho prijala za klienta."

„Samozrejme," odpovedala bez váhania.

„Aj keď je nepochybne vinný?"

Vzdychla si. „Nebavili sme sa o tom už veľakrát?"

„Viem," odvetil a podľa tónu mohol povedať aj *bla, bla, bla*. „Ide o ochranu právneho štátu. Každý je nevinný, pokiaľ nie je odsúdený."

Ukázal na ich spiacu dcéru.

Iba si to namýšľala alebo sa chcel za každú cenu hádať?

„Predstav si, že by niečo urobil Ruby! Že by ju zohavil. Alebo dokonca zabil. A ja ako súdny znalec by som potvrdil, že je trestne zodpovedný. Aj tak by si trvala na prezumpcii neviny?"

Jej mobilný telefón vydal zvuk, ako keď sa otvárajú výťahové dvere. Upozornenie, že jej prišiel e-mail s novými správami, pre ktoré si nastavila Google Alert. Ako nedávno pre *kočíkového vraha*.

Ralph ju chytil za ruku, no odtiahla ju, keď zvonka začula šuchot. Konár vo vetre? Šuchotanie nohami?

Ralph očividne tiež niečo počul. „Mám sa tam ísť pozrieť?“ spýtal sa a vstal bez toho, aby počkal na jej odpoveď. Najradšej by zvolala áno aj nie zároveň, nevediac, čoho sa bojí viac: že zostane s Ruby sama alebo že bude pri každom zapraskaní počítať s najhorším.

„Buď opatrný!“ zakričala za ním a zachvela sa, keď cez otvorené dvere vnikol dnu studený nočný vzduch.

4. KAPITOLA

Keď Ralpha pohltila tma, strach jej sadol na plecia ako závažie. Chcela vstať, pozorovať ho cez okno, no nemala na to silu. Bremeno, ktoré ju ťažilo, bolo každou sekundou, čo sa Ralph nevracal, ťažšie a ťažšie.

„Ralph?“

Keď jej ani po treťom volaní neodpovedal, s námahou sa dvihla zo stoličky a prešla k dverám. Rozhodla sa, že zasa zasunie závoru, hoci zamknuté dvere nenávidela a priečilo sa jej manžela vymknúť. Nesmela však Ruby vystaviť nebezpečenstvu.

„Ralph? Si v poriadku?“ zakričala znova cez zatvorené dvere.

Opäť jej pípol mobil.

Uvažovala, či sa má vzdialiť od dverí a vziať si telefón (aspoň by mohla zavolať na tiesňovú linku), no vtom ho počula vykríknuť.

Krik prichádzal z diaľky, ale určite to bol Ralph.

Rozrušený, hlasný a...

... *panický?*

Ešte nikdy neznel tak hystericky. Jeho hlas bol plný hrôzy a strachu ešte väčšieho, ako bol strach, ktorý ju zachvátil v momente, keď z celej sily zvonka vrazil do dverí.

„OTVOR!“ kričal jej muž, možno aj od bolesti.

Panebože!

Rukami vlhkými od potu uvoľnila závoru a Ralph doslova vpadol do chaty. Zakopol, no stihol sa zachytiť. Keď sa pred ňou s očami rozšírenými od strachu narovnal, Sarah si všimla

jeho pravú ruku. Zakrvavená mu visela z pleca ako gumová hadica, z ktorej niekto vypustil vzduch.

„Zatvor dvere! Zatvor tie prekliate dvere!!!“ zakričal a vtedy sa prebrala z ustrnutia. Poslúchla.

Vonku niekto vrieskal.

Muž. Ako zmyslov zbavený. Nemala tušenia, kto ich ohrozuje. A prečo.

„Čo sa stalo?“ chcela vedieť. „Kto ti to urobil?“

Ralph ťažko dýchal. Očividne nebol schopný jasnej odpovede.

„ODPOVEDZ MI!!!“

V tej chvíli sa zatriasli dvere.

„Vyjdite von!“ zreval muž pred chatou. Znelo to ako hlas šialenca z jej predstáv.

Päsťami udieral do dverí. Hrozilo, že sa rozštiepia.

„Musíme odtiaľto vypadnúť!“ Ralphovi sa vrátil hlas. V panike sa obzeral okolo seba, ako keby bol v chate zadný východ, ktorý si doteraz nevšimli.

„Zavolám políciu!“ rozhodla Sarah a prešla ku kuchynskému stolu. Náhlivo odblokovala displej. Automaticky sa na ňom zobrazil článok, na ktorý ju len pred minútou upozornila notifikácia.

Prečítala si nadpis a roztriasla sa od zhrozenia.

„Viem, kto je vonku!“ zašepkala a vydesene zdvihla zrak od mobilu k Ruby, ktorá spala na lavici pri kuchynskom stole tak tvrdo, že ju nezobudilo ani búšenie do dverí.

„SVEDOK VIDEL KOČÍKOVÉHO VRAHA. MÁME JEHO PORTRÉT,“ znel nadpis článku.

„To nie je možné! To nemôže byť...“ zachripela, pretože muža na obrázku hneď spoznala. Spoznal ho aj blondiak na benzínovej pumpe, ktorý ich potom sledoval a teraz napadol Ralpha.

Srdce jej bilo čoraz rýchlejšie ako šprintérovi na sto metrov, ktorý tesne pred cieľom ešte zrýchli.

To nie je možné...

„Si si istá?“ spýtal sa Ralph zadychčane a vytrhol jej mobil z ruky.

Sarah otvorila ústa do nemého výkriku.

Jej muž pozrel na Ruby a položil najstrašnejšiu otázku, akú kedy dostala: „Zastupovala by si ma?“

Jednou rukou nemotorne otvoril cestovnú tašku, do ktorej si zbalil veci na víkend.

A vybral z nej fľašu s kyselinou.

5. KAPITOLA

SIMEON
PRED ROKMI

„*Poď so mnou, chlapče!*“

Sedemročný chlapec bol šťastný, že nemusí starý kufor z umelej kože, ktorý niesol otec, ťahať sám. No veľmi sa bál ísť za otcom.

Ale čo iné mi zostáva?

Počas svojho krátkeho života už viackrát kruto zažil, čo sa stane, keď sa otcovi vzoprie. Naposledy, keď chcela mama tajne odísť do nemocnice, aby tam porodila.

Amaliu, jeho mladšiu sestru.

Mama si asi myslela, že otec nezačuje otváranie dverí starého pick-upu, ktorý zaparkoval vždy priamo pred ich domom na vidieku.

„*Ďaleko od tých idiotov,*“ ako otec nazýval všetkých ľudí, ktorých nemohol vystáť, teda väčšinu ľudí na tejto planéte.

Starý statok stál na odľahlom mieste už aj vo svojich najlepších časoch. Dnes boli neobývané aj susedné pozemky, pretože každý, kto nechcel žiť po zvyšok svojho života zo štátnej podpory, sa z tohto biedneho kraja odsťahoval.

„Iba my sme takí hlúpi, že sme ostali,“ povedala raz mama sama sebe, keď s rukou položenou na bruchu hľadela z okna nad kuchynským drezom na pusté polia. Zrejme si myslela, že je v kuchyni sama a nikto ju nepočuje; tak ako si myslela, že ju otec nevidí, ako „kradne“ pick-up.

Krádež!

Presne tak to nazval, keď ťahal mamu za vlasy z auta späť do domu.

„Do nemocnice? Nie, nie, nie. Toho fagana porodíš tu u nás.

Pri pôrode predsa nepotrebuješ žiadnych šarlatánov!“ kričal na mamu. „Teľa je teľa. V tvojom prípade to nie je inak ako v maštali.“

„Minulý rok sa narodili tri,“ odvážila sa mama odporovať. „Dve z nich zomreli, lebo si odmietol privolať veterinára!“

Otec ju udrel hranou ruky tak rýchlo, že chlapec ten úder ani nevidel. Zato dôsledok sa nedal prehliadnuť. Ešte niekoľko dní mala mama pri dýchaní bolesti pre pomliaždený hrtan.

„Kam ideme?“ odvážil sa teraz chlapec spýtať otca.

„Dnes je deň, keď musíš prevziať zodpovednosť, synak. Vieš, ako sa to robí?“

Zavrtel hlavou.

„Tak, že urobíš ťažké rozhodnutie. Máš už takmer osem rokov. Je najvyšší čas!“

Simeon prikývol a skoro sa pošmykol.

Mama vždy hovorila, že cestu k maštali treba vydláždiť, no nemali na to peniaze.

Keď zabočili doprava, druhý raz sa na cieľ ich cesty pýtať nemusel. Stál priamo pred nimi. Stará stodola s deravou strechou, ktorá na Silvestra pred dvomi rokmi takmer zhorela.

Otec otvoril nezamknuté vráta, krivo visiace v pántoch. Pri vstupe ich privítal zatuchnutý vzduch, páchnuci plesnivým senom a potkaními výkalmi.

Chlapec sa roztriasol. Preboha, aké rozhodnutie tu má urobiť?

„A sme tu!“ Otec si odpľul na zem.

Raz si s ním musel pozrieť starý western, v ktorom pištoľník neustále žul žuvací tabak a pred každou bitkou ho vypľul. Otec ho zjavne rád napodobňoval. Ibaže bez tabaku, no s rovnakým nazlosteným výrazom.

„Vieš vlastne, prečo sme ťa pokrstili, synak?“

Zavrtel hlavou a inštinktívne zdvihol plecia, pretože očakával otcovo typické zaucho na „prebratie“, ktoré mu uštedril vždy, keď niečo nevedel pri robení domácich úloh.

„Lebo si nebol bez hriechu, keď si prišiel na svet. Nalepili